

szívében a Nemfélek, nemrettegek dallal,
 huszáros füttyszóval.
 Nem félek, nem rettegek. És
 nem állíthat meg semmi sötét!
 Nem állít meg engem semmi más!
 S minden léptemmel egyre közelebb
 a Gácsér Fasza nevű – bocsásd meg, Úristen! –
 lélekmentő vasútállomás.

Parnasszus, 2016/1.

Tomaji Attila

AMI VÁR

Beszorulva évek hordaléka alá, elvértve, de néha mégis
 teljes pompájában, ahogy épp ma a különös ég is,
 kigyúlt benne maradék, sötéttiszta élete. Válhatott volna
 sorssá is, e helyett maradt, mi lehetett, amit ócska

bárka visz, süllyedésig, hiába súlyos terheket. Úttestek
 metszéspontján álldogált, hűgyszagú tűzfalak alatt, sarkokban,
 itt-ott, hová elrejtőzni bújnak kifosztott, szomorú testek,
 visszavonhatatlan kényszerben, lihegve, páros maszkokban.

Eluralták az éjszakák, sötét nappalok, szétköhögött hajnalok,
 néhány félrebillent, makacs nyakszirt, zsákutcák, sápadt
 fogyó-telő bolygóarcok, kiöregedett, csahos égi bajnokok,
 s az egész csak szakadt, zörgött szürkén, majd kiszáradt.

Kidobta jelene múltját, a neveket, a hanyatt zuhant várost,
 bárók rompultját, sziszegő körutat, szavakból puha vánkost,
 próbált közelebb jutni elvadult szívéhez, az ösvényekhez,
 levelek árnyékához, lombos átjárókhoz, örvényekhez,

hogy egyszer s mindenkorra azonos legyen a titkos fehér
 tájjal, s mindazzal, mi két szó között még elviselhető,
 a tajtékkal, minek sodra van és sűrű, mint a porzó fény,
 hol lábnyoma se maradna, mit őrizhetne hó vagy levegő,

s nem keringene tovább a nagyra nőtt, kusza bokros semmi
 ölén, a kiolvasott világűr falán, de hiába, ha vele sodródtak
 démonai, hangjuk szól kitarva, mind azt mondja: ennyi,
 kispofám, sok élet, egy halál, s ami vár, mind elmúlt, akár a holtak –

Vigilia, 2016/5.